

Таким чином, проект Конституції УНР 1918 року став доказом існування національної держави, витвореної народом, її єдиною конституційною характеристикою», а заодно і єдиним у ХХ столітті національним взірцем європейського конституціоналізму.

1. Грушевський М. Якої ми хочемо автономії і федерації. Львів. 2007. Т. 4. Кн. 1. С. 137–150.
2. Мироненко О. Конституція Української Народної Республіки 1918. Київ 2009. Т. 5. С. 95 - 104.
3. Ярош Д. Конституція Української Народної Республіки 1918 року про органи державної влади та управління України: історичний досвід і сучасність. Університетські наукові записки. 2005. № 1–2. 50 с.

Лукомська А. А.
*курсант факультету
підготовки фахівців для органів
досудового розслідування*

Науковий керівник:
Жеглінська Т. О.
*викладач кафедри
теорії та історії держави і права
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

СУЧАСНИЙ СТАН ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

Всім добре відомий той факт, що права, свободи та інтереси людини є та завжди будуть першорядною цінністю суспільства. Права людини є історично нестійкою категорією, що еволюціонує разом із суспільством та державою. Досить цікаву думку з-приводу даного питання має Ю. Разметаєва, яка наголошує на тому, що однією з властивостей прав людини є їхня здатність вважатися універсальною цінністю, іншим словом, вони мають суттєве значення для будь-якого суспільства громадянського типу, незалежно від національно-культурного контексту [1, с.111].

Варто зауважити, що права людини, виступаючи загальною суспільною цінністю, є об'єктом конституційно-правового регулювання українського законодавства, що, окрім національних особливостей, має суттєві спільні риси із законодавством держав континентальної Європи. Таким чином, Конституція України закріпила якісно нову систему прав та свобод людини та громадянина, яка містить низку відповідних положень міжнародно-правових актів,

які першочергово стосуються прав та свобод громадян, а також включають в себе відповідні зобов'язання держав-учасниць щодо легалізації, визнання, гарантування реалізації та захисту й охорони даних прав і свобод з боку держави та її інституцій.

Конституційні права людини та громадянина – це відповідні можливості притаманні саме суб'єкту конституційно-правових відносин, які існують та функціонують у відповідності до стану розвитку громадянського суспільства та держави. В українській державі провідна роль в інституційно-організаційному аспекті щодо безпосереднього забезпечення прав та свобод людини та громадянина належить Президентові України. Згідно зі ст. 102 Конституції України Президент України є гарантом прав і свобод людини і громадянина [2].

В українській державі, що містить соціально-стратифіковане й розвинене індустріальне суспільство, безпосередня проблема побудови громадянського суспільства співпадає в часі із відповідним процесом розбудови держави.

Окрім цього, варто зазначити, що проблематика реальності прав, законних інтересів та свобод носить не тільки правовий аспект, але й нерозривно пов'язана з політичним та економічним становищем суспільства, а також станом консолідованості й духовності. На жаль, на сьогоднішній день можна привести низку фактів, що засвідчують державні структури не завжди є зацікавленими у відповідному забезпеченні прав людини та громадянина. Підтвердженням таких теоретичних положень можуть слугувати приклади із щорічної доповіді Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо безпосереднього стану дотримання та захисту прав і свобод людини та громадянина в українській державі [1]:

1. Право щодо отримання гарантованих державою допомог та виплат. На протязі 2020 року до Уповноваженого надійшло понад 909 повідомлень, що засвідчують безпосереднє порушення прав ВПО а мешканців окупованих територій, з яких – 60% стосувалися припинення пенсійних виплат та інших різновидів грошової допомоги. Дані випадки свідчать про суттєву проблему щодо забезпечення прав даної категорії осіб.

2. Право на захист. ЄСПЛ неодноразово звертав увагу порушення права на захист у справах, у яких захисник формально був призначений, але не здійснював ефективний захист.

3. Право людини на невтручання в особисте життя у зв'язку з обробкою персональних даних. Таким чином, під час оформлення паспорта громадянина української держави для виїзду за кордон у суб'єктів відповідного звернення відбирається певна згода на обробку їх персональних даних, що, у свою чергу, ніяк не відповідає п. п. 2, 5 ст. 11 Закону України «Про захист персональних даних», адже згода на відповідну обробку у суб'єктів не вимагається.

4. Право дитини на охорону здоров'я. На сьогоднішній день, в Україні

спостерігається досить критична ситуація щодо безпосереднього забезпечення лікарськими засобами онкохворих дітей та дітей, які хворіють на рідкісні захворювання.

Тобто, можемо наголосити на тому, що від того, наскільки право є «конструктивним», багато в чому й залежить якість нашого життя сьогоднішнього «якісне удосконалення» завтра [3, с. 19].

Отже, узагальнюючи усе вищевикладене можемо зробити висновок про те, що на сучасному етапі розвитку української держави проблема щодо безпосереднього забезпечення прав і свобод людини та громадянина набуває суттєвого значення то, що ступінь забезпеченості прав та свобод особи у сучасному світі виступає цінним орієнтиром, що, перш за все, свідчить про досягнутий рівень демократії держави, а також про ступінь розвиненості вітчизняного суспільства.

1. Разметаєва Ю. Права людини як фундаментальна цінність громадянського суспільства. Юридический вестник. 2006. № 1. С. 109–112.

2. Слїнько Т.М. Конституційно-правові гарантії свободи слова в Україні. Правова доктрина – основа формування правової системи держави : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., присвяч. 20-річчю НАПрН України (м. Харків, 20-21 листоп. 2013 р.). Нац. акад. прав. наук України. Харків : Право. 2013. С. 294–297.

3. Сіренко В.Ф. Актуальні проблеми забезпечення і охорони прав людини в Україні / В.Ф. Сіренко, Н.М. Онїщенко, Н.М. Пархоменко, Т.І. Тарахонич. Правова держава. 2014. Вип. 25. С. 16–43.

Попко С. В.

*курсант факультету
підготовки фахівців для підрозділів
стратегічних розслідувань*

Науковий керівник:

Лантух І. С.

*викладач кафедри теорії
та історії держави і права
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

КОНСТИТУЦІЙНИЙ ПРОЦЕС У НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ

Конституційний процес, як і будь-який інший правовий інститут, пройшов шлях від теоретичних ідей вчених до практичного втілення їх задумів і розробок у життєву реальність. Становлення конституційного процесу в Україні, як і в інших країнах, не було простим та швидким.